

[Rimstad.]

skyggen af en saglig begrundelse fra den højtærede minister.

Op da vi nu er ovre i det tredje synspunkt, den følelsesbetonede indstilling, hvad enten det så her drejer sig om personlige følelser, partiprægede følelser eller nationale følelser, vil jeg gerne sige, at det kun er de sidste, der i denne sag har vægt for os. Det, der på dette sted tangerer personlig eller partipræget egoisme, må lades ude af betragtning som værende for ringe til at komme med i overvejelserne, og netop her vil vi gerne sige til det radikale parti — om hvilket mange i landet jo spår at det synger på sit sidste vers — at det fra national side ikke er glemt, at det var en radikal minister, der var primus motor ved salget af de dansk-vestindiske øer, og at det var en radikal udenrigsminister, der var foregangsmand i den forsvarsnikhilisme, der bragte os den 9. april, og at det heller ikke vil blive glemt, at det nu er en radikal undervisningsminister, der vil dele ud til andre nationer af de sten i grundmuren, hvorpå Danmark som nation er funderet.

Man har sagt — jeg tror også, den højtærede undervisningsminister selv har sagt det — at det er for at udbygge det gode forhold mellem Danmark og Island, at denne folkegave skal gives. Men en folkegave kan det aldrig blive, for bag en sådan skal der stå et enigt folk. Allerede i dag er situationen den, at det, der i misforstået fjollegodhed var tænkt som en bro mellem to nationer, med sikkerhed kan siges at blive en kløft. Og hvorfor så gå videre ad den vej?

Mit parti har ofte og med god grund her i det høje ting sat fingeren på de ømme punkter i lovgivningsarbejdet, der hedder ministerbemyndigelser, og vi har påvist den forbindelse, der er mellem begrebet lovsakeri og de bemyndigelser, der så at sige altid udfylder lakuner i et ufuldstændigt og dårligt gennemarbejdet lovgivningsarbejde. Her er forholdet imidlertid et andet. Selv om dette lovforslag i mere end udpræget grad er et hastværksarbejde, er der ikke her anmodet om ministerbemyndigelse for at bøde på hastværket. Det skyldes ganske simpelt, at den højtærede undervisningsminister her har begået selvtægt og allerede på forhånd gennem sine forhand-

linger med Island har tiltaget sig de nødvendige bemyndigelser uden at spørge det høje ting. Dette er efter vor opfattelse en uværdig fremgangsmåde, som regeringen burde have forhindret gennem selvdisciplin. Det er ikke sket, og det får os til at erindre den højtærede statsminister om det gamle ord, der siger, at den, der ikke kan regere sig selv, heller ikke har mulighed for at regere andre. Det er ikke hyggelige perspektiver i en for landet meget vanskelig tid.

Jeg kan på mit partis vegne udtale, at vi vil stemme imod dette lovforslag og også imod de stillede ændringsforslag.

Erik Eriksen: Jeg må indrømme, at jeg for mit eget vedkommende nærmer mig problemet ud fra noget andre synspunkter end dem, der blev givet udtryk for af det ærede medlem hr. Rimstad.

Jeg kan tale meget kort, kunne i og for sig henholde mig til de bemærkninger, jeg fremsatte ved lovforslagets første behandling. Ved den lejlighed ankede jeg over den måde, som den højtærede undervisningsminister havde grebet hele denne sag an på; jeg sagde, den var hverken klog eller hensynsfuld. Det er også i en dårlig stemning, debatten her foregår, og i en dårlig stemning, udleveringen skal finde sted; det beklager jeg. Men så skal jeg også tilføje, at over for disse indvendinger har ministeren beklaget, at hans tilrettelæggelse af sagen har kunnet opfattes eller føles på denne måde. Det mindretal, som jeg repræsenterer i udvalget, nemlig det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen og jeg selv, har taget denne beklagelse fra ministeren til efterretning. Når dette er sagt, vil jeg gerne understrege, at derefter er jeg i øvrigt politisk og sagligt enig med den højtærede minister.

Jeg har ikke personlige forudsætninger for at udtale mig om den juridiske side af de problemer, der her er rejst, men jeg må indrømme, at jeg heller ikke helt er i stand til at forstå alle de indvendinger, der fra juridisk hold er rejst, og i hvert fald en del af de udtalelser, jeg har set i pressen, synes mig i nogle tilfælde mere at have et politisk end et egentlig juridisk sigte.

Jeg er ligesom det ærede medlem hr. Alsing Andersen vidende om, at der nu vil